

JUUDID

Ilmub igal laupäeval Tallinnas.

1930 a.

Tellimishind: 3 kuud — 1,50 kr., 6 k. — 3 kr., 12 k. — 5 kr.

I a.

Toimetis ja talitus: Koidu tän. 34—3

Lugijaile:

*Tehnilistel põhjustel ilmub nädalalkiri „Juudid“
Nr. 3 vähemal kujul.*

Edaspidi ilmub nädalalkiri endises suuruses.

Toimetus.

LUGEGE TÄNA: Juutide veri. Nende raasiline visadus. — Maailm on meie. — Miks ei saa me olla juutidega sõbrad II. — Intermezzo. —

Juutide veri.

Nende raassiline visadus.

Ei aita siin ümberristimine ega veresegamine.

Kust tuleb see, et juudid võisid saada nii suureks nuhtluseks kogu maailmale, nagu nad on praegu?

Peapõhjus seisab juutide endi raassilises jõus. Juudid pole puhastverd, nagu seda on aaria või neegrirahvad, vaid juutide veri on peamiselt negri ja seti vere segu, millele on lisatud juure veel paljude teiste semi rahvaste verd. Kaks tähtsamat suguharu juutide

seas on sefardiimid ja ashkenasiimid. Sefardiimide vastu on öeldud prohvet Obadja raamatus (salm 20): „... ja Jeruusalemma vangid, mis Sevaradis, need peavad pärima lõunapoolsed linnad.“ Sellega on siis sefardiimid Hispaania juudid. Ashkenasiimid aga on saanud oma nime Askenaselt, Noa järeltulajalt, kes oli 1. Moos. 10, 3 järgi üks Komeri poegadest. Juudi uurijate

ütlemise järgi tähendab Askenas germaanlasi (esialgu frondi rahvast, kuid hilisemate rabbite ütlemise järgi juba otsekohe sakslasi).

Suur vahe on nende kahe juudi suguharu vahel. Ashkenasiimid, kelle soontes on õige tugevasti neegri verd, torkavad silma oma paksude ninade ja huultega.

poolsuletud silmalaugudega, rasvase kaelaga, ümarguse peaga, villataoliste juustega ja raske keelega. Nende lahkuminekute peale juhib selgelt tähelepanu Valter Rathenau omas raamatus „Kuule Jisrael!“ — Sefardiimid, kellel on rohkem maori verd, omavad kitsama nina ja huuled, siledamad juuksed, pikema pealuu ja enam avatud silmad, ka on neil vähem kalduvust rasvamineku poole. Sefardi juudid on targemad ja igapäevasele vähem tülitavad, vaatavad ülalt alla ashkenasiimide peale ja hoiduvad segamast oma verd nende omaga.

Venemaal olev rahvas kosaarid ei ole juudid, vaid on saanud nendeks ainult välispidi 8. aastasajal, mil nende vürst Bulan vastu võttis juudiusu, ühe oma juudisoost naise pealekäimisel. Ristiisku ei astunud Bulan sellepärast, et juudi usk oli nii kui nii ristiusu algallikaks. Juudid ise aga pole kunagi sallinud neid kosaare ega astunud nendega vereühendusse.

Sefardiimidel ja ashkenasiimidel on midagi ühist, mida tunneb selgesti ära meiesugune niipea kui puutub kokku juudiga: neil on shestirikas kõne, sissepoole hoiduv lame jalg ja

iseloomulik juudi hais,

mis on palju tugevam ashkenasiimidel, kui sefardiimidel. Juudi professor Eduard Gans ütles Berliinis kord järgmist oma õppetoolilt:

„Ei aita midagi siin ei ristimine ega ristsugutus, sest sugulisel läbikäimisel ükskõik mis tõugu naiseaga, võidab ikkagi meie raass, ja noored juudid tulevad

Eestlased —

koonduge kõik ajakirja „J U U T I D E“ ümber !

ilmale sest ühendusest.“

Keegi dr. M. kirjutab, et juudid olla meiesugusega ka kõige paremas sõpruses, annavad meile vahetevahel ootamatult mõista, et me ei olevat mitte puhta verelised (kosher), vaid „roojased.“ Ühel päeval sai dr. M. sellest silmapaistva ja ümberlükkamata tõenduse. Ta oli nii suur sõber ühe Berliini juudiga, kellega oli tutvunenud parimas seltskonnas. Ning see juudisoost sõber ütleski temale ühel õhtul: „Misjaoks varjata! Teie, kristlased, niihästi kui ka muidu saaksime läbi teiega, — haisete meie tarvis liig väljakannatamatult! Ainult juut, ka kõige räpasem, haiseb meeldivalt teisele juudile,

ja see raassiline lehk jääb külge talle, kui ta ka oleks viiskümmend korda ristitud või juudi — kristlaste segaverd!“

Samasuguseid tähelepanekuid on teised uurijad teinud neegrite juures. Valgetel inimestel olevat neegrite arvates juures surnuhais! (Mis puutub valgetesse inimestesse, siis on võimalik, et teised raassid võivad tunduda haisvatana ka neile, kuid see haistmismeel on tumenenud väga sageda läbikäimise tõttu teiste raassidega.)

Oma raasside „puhtuse“ alalhoid on üks „pühamatest“ juutide seadusest. Kuigi on vahel tulnud ette segaabielusid juutide ja teiste rahvaste vahel, on see siiski sündinud ainult seks, et halvata teiste rahvaste vastupanu mõju juutidele. Juutide raassi süda on aga alati jäänud puhtvereliseks. Nende esiisade salajased suusõnalised juhatused ses asjas antakse juutidele edasi põlvest põlveni, ning alatasä tulevad sinna juurde uute aastasade kogemused.

„Maailm on meie!”

Mõned tabavad ütelled juutide kohta.

Väljavõtted piiblist.

Siberi juutide seas levitati kord umbes järgmise sisuga üleskutset:

„Ristiisu mõju, mis on tunduv kõigis Euroopa riikides juba ammust ajast, läheneb nüüd oma lõpule. See mõju tuleb kõrvaldada, sest Euroopa rahvad peavad saama tagasi oma vabaduse. Seda vabadust neile tagasi võivad aga anda ainult juudid, kes löid omal ajal risti selle orjuse looja — Kristuse. Ärge astuge liitu vene rahvaga ega mingisuguste ühingutega, kelle tegevusest pole kõigevähematki kasu. Kõik võim on ainult meie, juutide käes! Meie võimuses on kaubandus ja tööstus, pangad, börs. Avalik arvamine ja ajakirjandus sammuvad kaasa meiega. Raudteed kuuluvad meile. Oleme tunginud riigi valitsemisaparaati ja mõistame väga hästi kindlustada ja süvendada oma mõju seal. Oleme püüdnud levitada oma mõju ka sõjaväele, kes on sunnitud kuulama meie sõna tulevikus. Kõige lõpuks on koondatud meie kätte kõik maailma kullatagavarad. Ühinege meiega, sest ainult meie, juudid, oleme võim, kes vabastab Euroopa rahvad orjusest, millesse on neid tõuganud ristiusk.“

Asjata oleks meil veel lisada siia juurde mõni sõna seletuseks. Ei saa öelda, et sarnase üleskutse levitamine oleks olnud võimalik ainult vene tsaari valitsuse ajal, vaid sama üleskutset trükiti ja levitati hiljem kõigis Euroopa riikes.

*

Kuidas vaatavad juudid tulevikku? Käesoleva aastasaja algul tekkis juudirabbide seas terve kirjandus, mis oli pühendatud ühele tähtsale küsimusele — juutide poliitilistele väljavaadetele. Nende kirjad sisaldasid tulevikuennustusi, mille järele euroopalik maailm pidi varisema kokku aastatel 1922 — 1923. Prohvet Taaniel olevat ennustanud sionistide tagasitulekut 1913. aastaks, kuna Messias tulevat kas 1923, 1924, 1927, 1930 või 1931 aastal, kuna samal ajal pidavat langema ka türgi

riik ja paavsti võim. Pääsevat lahti mingi anarkistlik revolutsioon, mis paiskab kõik segi, hukkudes viimati ka ise. 144.000 juutide järeltulejat minevat siis Siioni mäele.

Juudi õpetlased kõnelesid neist kirjadest küll alati ainult pilkavalt, kuid lugesid neid siiski suure innuga, uskudes, et kõige halvemal juhtumisel on siin eksitud ainult aastanumbriga.

*

Stantoni raamatus „Juutide ja kristlaste Messias“ on öeldud sõnasõnalt „Kõigi rahvaste mehed peavad alluma Iisraelile. Need aga, kes on valitsenud teie üle, hukatakse mõõgaga.“

Sellele lausele juhtis omal ajal tähelepanu ka Inglise riigimees Chamberlain. Illustratsiooniks selle juurde lisame veel mõned ütelled piiblist.

„Ja sa pead ära kaotama kõik rahva, mis Jehoova, su Jumal, sulle annab, ei su silm pea neile armu andma; ja sa ei pea nende jumalaid mitte teenima, sest see tuleb sulle võrgutamise paelaks“ (5. Moos. 7, 16.)

„Ja võõra lapsed peavad su müürid üles ehitama, ja nende kuningad sind teenima . . . Ja su väravad peavad alati ööd ja päevad lahti olema, neid ei pea lukku pandama, et paganate vägi saaks sinu juurde toodud, ja nende kuningad su juurde saadetud. Sest rahvas ja kuningriik, mis sind ei võta teenida, peab hukka saama, ja paganad peavad puupaljaks saama tehtud.“ (Jes. 60, 10—12.)

„Ja sa pead paganate piima imema, ka kuningate nisi imema, ja tundma, et mina olen Jehoova, su ärapestja ja su lunastaja, kes Jaakobis vägev on.“ (Jes. 60, 10—16.)

„Ja võõrad peavad seisma ja teie karja hoidma, ja võõramaa rahvas peavad teie põldusid ja teie viinamägesid harima . . . Teie peate paganate varandust sööma ja nende au pärast kiitlema.“ (Jes. 61, 5 ja 6.)

„Ja kuningad peavad sinu eest muretseda, ja nende emandad su am-

med olema, ja silmili maha kummar-
dama sinu ette ja su jalgade põrmu
lakkuma.“ (Jes. 49, 23.)

„Küsi minult, siis tahan ma paga-
nad su pärisosaks anda ja maa-
ilma otsad su päranduseks. Sa
pead neid rusuks peksma raudkepiga,
kui potisepa riistad peab sa neid katki
viskama. (2. Laul, salm 8 ja 9.)

*

Juudi arst dr. Wohlgemut ütleb oma
raamatus „Maailmasõda juudi arva-
muse valguses:“

„Vanaegade tõde on, et kõik suu-
red, maailma vapustavad sündmused
leiavad aset ainult Iisraeli pärast.“

*

Juut Arnold Zweig, pidades kõnet
1919. aasta veebruaris Breslaus juudi
rahvuslikule noorsoole, ütles kõige
lõpuks:

„Me oleme viinud täiele kõrgusele
sotsialismi ja sotsiaalse revolutsiooni
ideed. Me oleme teinud loovat, ja
ühtlasi mahalõhkuvat tööd, nagu seda
ei ole suutnud peale meie veel teha
ükski teine rahvas. Me oleme niihästi
heas kui pahas jõudnud suurte äär-
musteni, mis on üldse mõeldav inimese
kohta. Me oleme avaldanud kõlblist
mõju, ja oleme viinud maailma mee-
leheitele, tõugates teda mehhanismi ja
materjalismi paelu. Me oleme kuulun-
tanud Jumala riiki, ja elanud kõige
jumalakartmatumat elu, mille sarnast

saab veei iial mõelda. Me ei passi
ühtegi kategooriasse, millesse on jao-
tatud Euroopas kõik inimlikud nähtu-
sed. Me olime usuline koondus, kui
maailm jaotas end usutunnistuste järgi;
nüüd aga, kus maailm jaotab end rah-
vuste järgi, oleme me rahvus.“

*

Konrad Alberti kirjutab:

„Keegi ei saa salata, et juudid võ-
tavad maailmas kõigesuuremal viisil
osa korruptsioonist. Juudi iseloomulik
omandus on kangekaelne püüd oman-
dada tööväärtuseid ilma vaevanäge-
miseta; see on aga võimalik ainult sah-
kerdamisega, korruptsiooniga, börsi-
manöövrtega. Kõik varandused ja
teadused peavad jooksma juudile nü-
öelda otse suhu. Juutide kõigekarde-
tavam omadus on brutaalne, metsik
kannatamatus. On suur vahe juudi
ja germaanlase kannatuse vahel. Ger-
maanlane astub üles avalikus, ausas
võitluses, kuid juut katsub hävitada
oma vastast vaimliselt, kiskudes tal
jalgade alt ainelise pinna ja tehes sel-
lega mõttetuks tema olemasolu. Kõige
alatum kõigist võitlustest, surnuksvai-
kimine, on eriliselt omane juutidele.“

*

Juut Primolevi ütles 1905. aastal
ühes oma raamatus:

„Enne Kristust valitsesid maailma
kreeklased, peale Kristust aga —
juudid.“

Juudi südamerahu.

Juudid, Jotzke ja Isak magavad
ühes toas. — Öösel hoigab ja viskleb
Jotzke omal asemel ega lase ka Isakul
magada. —

Isak: „Jotzke! — Mis olep sinul
heda, et nii koledasti karjud ning ühte
lugu ümber peerad oma aseme peel?“

Jotzke: „Minu süda valutab Isak,
nii hirmsasti valutab. Kolme peeva
perast peab mina Abraschkele see
veksel velja maksma aga minul ei

olep seda raha ja nüüd ei saa mina
magada, kui metleb see vekslil peel.“

Isak: „Ai, ai Jotzke, kui rumal sinu
olep. Tõuse nüüd ruttu üles voodi
peelt ja ütle Abraschkele, et sina ei
saa see veksel temale velja maksta
kolme peeva perast. Siis valutab
Abraschkel süda see vekslil perast aga
sina saad magada ja sinu süda ei
valuta.“

Miks ei saa meie olla juutidega sõbrad?

II.

Juutide suurim riigimees — kui teda nii võib nimetada — Mooses andis teiste hulgas muu seas järgmise määruse Jahve käsul: „Sa ei pea mitte oma vennale kasu peale andma, ei mitte raha kasu peale, ega leiba kasu peale, ega kasu peale mingisugust asja, kust kasu võib saada. Võõrale võid sa kasu peale anda, aga oma vennale ei pea sa mitte kasu peale andma. Kui sa oma ligemisele mingisuguse asja võlaks annad, ei pea sa mitte ta kotta minema ta käest panti võtma“. — (5 Moos. 23, 20—21 ja 24, 10.)

Nii leiame siis vahe tegemise oma ja võõra vahel juba Moosese seadusandluses, asjaolu, mis iseendast täiesti loomulik niisugusel metsikul ja primitiivsel ajal, mil elas ja teotses Mooses. Sellest ajast on igatahes väga palju vett merde voolanud ning mõisted „omast“ ja „võõrast“ suuresti muutunud.

Vaatamata väärtuste, mõistete ümberhinnangutele aastatuhandete jooksul on juudid täpse vahetegemise kuni tänapäevani säilitanud, mis puutub vähemalt määruse sellesse osasse, milles jutt on kasu peale andmisest võõrale. Ja kahtlane on, kas Mooses nii suured kasud ette nägi s. t. lubatuks tunnistas, kui võtavad ta käsutäitjad praegu. Vahekord juutide eneste vahel on selles mõttes teistsugune, inimlikum — kui seda sõna siin võib tarvitada — kaugeltki mitte aga sarnasel määral kui oleme seda harjunud nägema teiste rahvaste juures. On ju loomulik, et rahvas, kes äärmiselt laiali pillatuna elab teiste rahvaste peres omab teatud kokkuhoiu, poolehoiu ja soodustuste tegemise üksteisele. Tingib selle, nagu öeldud, puht väline olukord. Otsides sisemisi sidemeid eksime kui arvame peamiseks niisuguseks puht inimliku tunde, mis saavutatud kultuuri ja mõistuse arenedes. Kui oleks olema midagi niisugust, siis oleks see suunatud samuti — võiks öelda esmajoones just — õilsama, s. o., mitte juudi tõu poole. Sarnast aga ei ole.

Ja kui räägime mingist kokkuhoiust juutide vahel, siis on see pigemini algeline, karja instinkadne kokkuhoid.

See on küllalt niivõrd tugev, et surmata juutide omariikluse mõte juba selle idus. Miks? Sellep., et elades mitte juutide, „võõraste“ hulgas on juutel soodus pind töötamiseks nende erialal, s. o. „kasu peale andmiseks“ igasuguses mõeldavas variatsioonis. Elades rahvusriigina puuduvad need võõrad, kelle juures nii üpris mõnus on praktiseerida Moosese õpetusi. See esiteks. Ja teiseks peaks juut siirduma loovale tööle, mis on risti vastu käiv praegusele „Geschäftile“. Võimatu tingimus ja naeruväärt nõue, sest puuduvad juudis kõik eeldused loovaks tööks. Kui juutide arv Palestiinas näitab püüvat kasvamist, siis on tegu siin ik-

Eestlased —

koonduge kõik ajakirja

„Juutide“ ümber!

kagi vaid teatud väikese ulatuslise kolonisatsiooni nähtusega, millel puudub igasugune üldisem, ülemaailmselt juutide olukorda muutev iseloom.

Oletades juute koos rahvusriigina, peavad nad tahes või tahtmata, truuks jäädes endi iseloomule ja võimetele, „hakkama kasu peale andma endi vendadele“. See asjaolu, teiste sõnadega aga bellum omnium contra omnes — kõikide sõda kõikide vastu, mis on ühtlasi igasuguse organisatsiooni riigi iseolemise lõpp.

Juut teab kõike seda väga hästi, sellepärast ei hakka ta üldse katsetama.

Hunt ei murra hunti. Õigus, kuid õigus ainult teatud piirini. Kui isoleerida välisilmast päris hunte, siis, et saavutada toitu, algab paratamata vastastikune üksteise hävitamine.

Teiste rahvaste seisukohalt oleks ju juutide omariiklus, juutide poliitiline koondus teretulnud nähtus. Vabaneksid kapitalid, mis seisavad nüüd ainult väheste isiklikeks kasutamiseks ning mis mõjuksid tervendavalt, edasiviivalt üldises rahvamajanduses, — vabaneks seltskond juutide allaviivast mõjust, majanduslisest ekspluateerimisest j. n. e.

Elades sellisena teiste rahvaste seas, on neil isegi oma „tasu“ kõige saavutatu eest. See on nimelt viha kõige mitte juudiliku vastu. Võiks öelda, see ainus ideeline side, mis ühendab kõik juudid niivõrd, kuivõrd mingist ideest juute juures saab rääkida, ideest mis küünib kaugemale viletsast rahast ja pettusest. See on ka ainukene, mis ühendab neid ilma mööda laiali pillatud afferiste. Seda viha ei valata välja ajalehis, ei panda kuulutuse tulpadele, sellest ei räägita avalikult. Kuid seevastu paremini, kui otsesel, avalikul väljaütlemisel, see sisaldub igas pisimas juudi toimingus. Võiks öelda, iga müts, iga toop, iga mantel — üldse igasugune ese, mis välja läheb juudi ärist kannab endaga kaasas ürgviha, pahasoovilikkust selle mittejuudist ostja vastu. Iga mittejuudile laenatud sent kujub võrku ta tagasimaksja hukutamiseks.

Endast mõista, ei piirdu sellise tupeva tunde avaldused, nagu on seda viha, vaid soovis kaasinimest kahjustada. Võetakse tarvitusele palju reaalsemaid abinõud. Katsutakse võimalikult lähedale saada valitsevatele ringkondadele, lähemale võimule, et võimalikult maksma panna oma poliitikat — lõhkumispoliitikat. Kaasa aitavad soovide täitumiseks juutidel tarvitada olevad kapitalid. Et end võimalikult maskeerida, julgemalt liikuda võida, selleks lastakse end ümberristida, misugune toiming võimaldab nime muutuse j. n. e. Heaks ühenduste loomiseks on samuti abielud, millel peale läbikäimise hõlbustuse heaks omaduseks, et aitab levitada juudi verd.

Siiski, abielu muulasega ei näe juudid heameelega. Peab eriline saavutus

mängus olema, kui sarnane ühendus heaks kiidetakse. Segaabieludest hoidumine on säilitanud juudi soo niivõrd puhtana, nagu see esineb praegu. Enda vere levitamiseks on juutidel aga parem abinõu: muulaste naiste ja tütarlaste sigitamine väljaspool abielu, asjaolu, mis osutub suurimaks häbiplekiks rahvale, kes enda naiste juures seda inetut tõsiasja peab konstateerima. Mingisuguse moraalse nõudega juutidele läheneda — peab olema täiesti põrunud, otseöeldud, kes seda teeb ning sellest mingisugust positiivset tagajärge loodab. Kuid ühte peab ütleva: Eesti naine, kes üldse vahekorra juudiga loob, ning selle niikaugele laseb minna, et juudi lapse emaks saab, see Eesti naine ei ole tõepoolest väärt olema naine, pealegi Eesti naine ning seltskond ja avalik arvamine võib sellise rämpsü suurima südamerahuga välja visata Eesti naiste perest.

Kuivõrd kardetavaks liig rohke juudi veri rahvas võib saada, näitab see, et omaaja võimsamate riikide Kreeka ja Rooma hukkumist on mitmelt poolt seletatud just hulgalise juudi vere sissevooluga nendesse maadesse, milline asjaolu omalt poolt lõi vastavad sotsiaalsed olud kõigiti kohased selleks, et rahvas valmises võõrastele saagiks. Ning meie suur naaber Venemaa praegu. Kui seal keegi eriliselt mängus on olnud, siis on need juudid. Milline „õnnistus“ selle „jumalast äravalitud“ rahva kaudu on saabunud, see on igal praegu silme ees. Ent maailm saab rikkamaks ühe kurva kogemuse võrra.

Üldiselt võime öelda: ükski tee ei ole liiga kõver, ükski abinõu liig alatu juutidele nende sihtide taotlemisel, vaid talitatakse puht jesuiitlikult, kelle lipukiri oli: otstarb pühendab abinõu, ning piir on vaid seal, kus juudi enda kael otse silmusele liig lähedale sattub.

Käesolev väikseulatusline kirjutis piirdub ainult üldiste märkmetega juudi tõu, usu, iseloomu ja tegevuse kohta ega püüagi sellepärast üksikasjadesse tungida. Sellep. on meeleldi välja jäetud sellest osast lähemad põhjendused mitmetele ülesseatud väidetele, mille jaoks on olemas rikkalik üksikasjaline näidete ja statistika materjal. Kuna laiemad hulgad üldse vähe teadlikud juudi küsimuses, on käesoleva kirjutise siht anda enam-vähem üldist esialgset

ülevaadet juutide tegevusest ja negatiivsest mõjust kõikidel võimalikkudel aladel nendele, kellega juudid kokku puuduvad nii otse kui kaudselt.

Vaadates vanu, kaua iseseisvad olnud kultuurrahvaid, leiame nende juures kindla väljaarenenud rahvustunde, mis tõstab esikohale ikkagi oma rahvuse igal pisemalgi juhul. See ei tähenda marurahvuslust, vaid enda väärikuse õiglast hindamist ja maksuma panekut juhul kui alaväärtuslik element sellele kallale kipub. Meil, eestlastel sellevastu on värskelt alles meeles vabandussõja aastad, oleme äsja alles käest pannud relvad ja mõtleme sellep. rahvusküsimusest alles laiapiirselt, relvade tähisteks olles. Peame vaenulikuks riigile ja rahvale ainult niisugust jõudu, mille vastu peame otsekohe vägivaldaga astuma. Nagu oleks kõik vaenlased ja hädaohud ainult relvaga kõrvaldatavad. See seisukoht on veidi liig kitsas. Meie rahvustunne ärkab, kui mingisugune väeosa saab uue lipu, kui peame paraade, kui peetakse kõnesid eestlaste iseõlemisest, rahvustundest, kui ilmub riigivanem ja mängitakse marssi. Siin ilmub kõige pidulikkuse kõrvale meis tunne, et oleme eestlased, niivõrd ebamäärane kui see tunne iseendast ka ei ole. Ning niivõrd naiivsed oleme, et oleme valmis kaela langema muulasele, kes käib eestivaenuline rusikas taskus samal paraadil. Ent kui lõpeb see ilus tseremoonia, minnakse laiali eraellu, on kadunud seegi raasukene iseseisvale rahvale nii vajalisest rahvustundest, mis on õieti selle rahva iseolemise pant, tagatis, tingimus. —

Meie ei ela enam ajajärgul, mil esimene ja viimane sõna oli relval. Tolleaegsed inimesed võivad tunda end vabana kõigist hädaohust kui kedagi enam ei leidunud, kes oleks samuti relvais vastu hakkanud.

Kuid meil unustatakse ära, et sise-misel pool on rohkem vaenlasi, kes imevad meie majanduslise jõu, vägistavad ja teotavad meie enese- ja rahvustunnet, pilkavad meie omaalgatusi ja ettevõtteid. Ning tulles paraadilt, kus töötatakse hävitada igasugused

vaenlased, kõrgel hoida rahvuslist au j. n. e. lastakse end samas häbistada ja eksploateerida sisemisest, ühest hädaohulikumast vaenlasest — juudist. Ja ärgu arvatagu, see sisemine vaenlane, juutlus on meil tugevam ja kardetavam kui omaaegsed piiritagused enamlaste hulgad. Sellep. nõuab see rohkem pingutust, võitlust, kui meie ei taha uuesti orjastuda, see kord juutide orjusse, mis arvestades selle tõu alaväärtuslikke iseloomu omadusi, kujuneks palju ebainimilikumaks ja südametumaks kui oli seda pärisõrjuse aeg.

Kuidas alata seda võitlust? Ei saa väliselt rahulikke kodanikke saata maalt välja, ei saa, näiteks juhul kui juut on vägistanud eestlase, teda karistada oma kohtuga, laip 600 kuuliga läbi puurida ja auto järgi linna mööda ümber lohistada, nagu toimiti hiljuti Ameerikas ühe neegriga. Meil on olud teistsugused. Vägivallaga ei saa kaugele, sest juut on ajanud ju „ausat eri.“ Mida me aga saame, on alata kultuurilist võitlust ilma tulirelvadeta. Esijoones peame hakkama murdma juutide kapitalidekantse samasuguse järjekindlusega, millisega neid siia maale ülesse ehitanud oleme. Osta kõik kaubad Eesti äridest, täieline boikott juudi äridele! Ju otse imeväärset tulemust on kiired. Kapitaal, see juuda kants ja elumõte kuivab kokku, ning juudi senine upskas üleolev enesetunne surutakse alla, asjaolu mis omakorda hoiab tegemast neid selliseid ülbeid tegusid, mis häbiks tervele rahvale. —

Näidake, eestlased, et olete tõelised eestlased mitte ainult paraadil vaid ka elus. Kui kohtute juudiga ükskõik millises asjas ja millises kohas, andke tunda endi kuuluvust õilsamasse inimtõugu.

Seadsime pealkirjaks käesolevale kirjutisele: miks ei sa meie olla juutidega sõbrad. Oleme saanud nii kaugele, et oleme sunnitud küsima: miks peame põlgama ja vihkama juute! Siin saavutatud osaline vastus laseb end ainult täiendada järgmistes numbrites.

Cives R×P.

Eestlased — ostke kõik kaubad ainult Eesti äridest!

Heategija heebreamees.

Tänavanurgal seisab noor naine, laps süles, ja nutab haledasti. Ka laps on, millegipärast rahutu ja — varsti nutavad nad, ema ja laps, kooris.

Läheneb juut. „Mis olema heda?“ — küsib ta naiselt kohale jõudes.

Naine seletab läbi pisarate: Ta olla läinud pastori juure tollesse majasse — ja naine näitab käega toreda palee poole, mille kohal nad seisavad — et oma last ristida lasta. Pastor oli aga nõudnud lapse ristimise eest ette viis krooni. Ja kui temal seda raha ei olnud, keeldus hingekarjane last oma karja võtmast. Laps on nüüd ristimata ja — mis siis, kui ta sellisena sureb . . . ?

„Pole heda medagi!“ — vastab juut ja võtab taskust kümnekroonilise paberraha ning paneb selle naise peosse.

Naine vaatab üllatatult juudile näkku.

„Jap! Sina lasep laps ristida. Sina maksap pastorile. Mes rahast jeepp, sina toop minule tegasi. Mine ootap!“ — ja juut lükkas naist minema.

Naine läks. Laps ristiti. Oli see tehtud, tuli naine tagasi. Andis juudile viiekroonilise raha ja tänas heldet heebreameest tänupisarad silmades.

„Mette-medagi, mette-medagi! Mei olep nüüd kõik rahul. Sinu laps olep ristitud — pastor olep saanud viiskroone ja — mine — mine olep saanud valemüümekroone eest õige viiskroone. Olep iks guut geschefft!“ — ja juudist samaritaan jatkas matka, naerdes oma habemesse.

Mis sellest, et ilmas oli nüüd üks ristitud inimlaps rohkem!

Vastutav toimetaja ja väljaandja: J. KLOOREN

Ed. KINGS

Kella- ja kullasepääri

Suur Tartu mnt. nr. 8,

TALLINNAS.

Müüakse igasuguseid kuld, hõbe, kristall ja alpacca asju. Tasku-, seina- ja lauakelli.

Parandatakse igasuguseid ajanäitajaid, tehakse kulla ja hõbeda töid.

Töö headus ja hinnad väljaspool võistlust.

Ostetakse kulda, hõbedat ja kalliskive.

Jälgige seda nimekirja!

Eestlased! — ostke kõik kaubad ainult järgmistest
Eesti äridest!

Varem avaldatud Eesti äride nimestik.

A. Adamson — naiste- ja meesterahva valmisriided.
Vene tän. 1

Jul. Aberg — kaleviäri.
S. Karja tän. 5.

Anderson & Liik — manufaktuuräri.
Viru tän. 5. telef. 25-75.

K-m. „Sakala“ Omanik A. Annus — villased- siidi- ja mantliriided.
S. Karja tän. 11.

P. Põder — valmisriided ja rätsepa töötuba.
Kullasepa tän. 7.

J. Soonsein — klaas- ja kivinõud, igasugused köögi ja majatarbed.
Estoonia all 8.

P. Michelson — karusnaha-, kübara- ja mütsikauplus.
V. Karja tän. 6.

J. Veinberg — pudu- ja lõngakauplus.
V. Karja tän. 12.

A.-s. „Osa“ — riidekauba suurladu, soodsam ostukoht kaupmeestele
Estoonia all nr. 11 en-gros ja en-detail.

Eesti-Inglise — riidekauplus.
Estoonia all nr. 7.

J. Anvelt — pudukauplus.
V. Karja tn. 10.

P. Eichelmann — kella ja kullasepäri.
V. Karja tn. 2.

P. Bachmann — pudukauplus.
Raekoja pl.

B. Grossmann — valmisriided.
V. Karja tn. 8.

Oskar Viikmann — kulla ja kellasepäri.
Raekoja hoone.

Eesti äride nimestiku järg.

J. Mäll — Suures valikus kuld kihla- ja laulatuse sõrmuseid, käe-, tasku-, laua- ja seinakellasid.
Ärid: Harju tn. 35 ja Müürivahe tn. 9 TALLINN.

F-a. K. Köösel — Igäsug. jalanõude soodsam ostukoht.
Müürivahe tn. 9, TALLINN.

Aleksander Kolga — Pudu-, moodi- ja nahkasjade kauplus.
Harju tn. 17, Tallinn.

J. Veismann — Valmisriided ja tellimiste vastuvõtmine.
Kopli tn. 2-a, tel. 28-94, Tallinn.

August Malter — Moodsad kingad, saapad ja kalossid. Suur väljavalik. Mõõdukad hinnad.
S. Karja tn. 2, tel. 4-88, Tallinn.

Bernhard Abram — Voodri ja riidekaupade ladu. Vanem äri sellel alal Tallinnas.
V. Karja tn. 5, tel. 19-20, Tallinn.

Oskar Pily — Pudukaubade ladu — en-gross.
Veneturg 3, Tallinn.

K-m. J. Urla — Pudu-, moodikaupade ja kirjutusmaterjali ladu.
Veneturg E.S.S. „Kalevi“ maja nr. 4, tel. 17-29, Tallinn.

A. Luup — Riidekauba ladu.
S. Karja 9. tel. 10-84, Tallinnas. Asut. 1900.

R. Lange — kella- ja kullasepa äri.
Vanaturu kael 5, tel. (2) 31-20 Tallinnas. Asut. 1903.

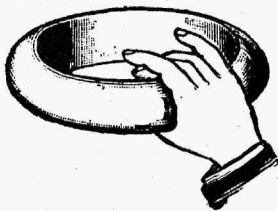
E. G. Kert — kella- ja kullasepa äri.
S. Tartu mnt. 53, Tallinn.

Kella- ja kullasepaäri
P. Eichelmann

Tallinn, V. Karja tänav nr. 2.

Suur valik :-: Hinnad odavad.

Ostan kulda ja hõbedat.

Oskar Viikmann,

Raekojahoone Tallinn.

Kasulikum kuld- ja hõbeasjade ostukoht
 on O. VIKMANN'i kulla-
 ja kellasepa töökojad.

Ostetakse kulda ja hõbedat.

UUDIS! Mittekatkiminevad uuriklaasid.

I auhind, kuldauraha.

Oma töökojas valmistatud

hõbe lauaserviise, nuge, kahvleid,
lusikaid ja kõiksugu teisi kuld,
hõbe ja kristallasju ja kellasi
äärmiselt odavate hindadega.

Iseäranis laulatussõrmuseid kõige
odavamete hindadega ostate

Kullasepp R. LANGE

Asutud 1903 a.

ärist.

Asutud 1903 a.

Tallinn, Vanaturu kael 5, omas majas.

Kõnetraat (2) 31-20.

Ostan kulda, hõbedat ja kalliskive.